

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo čtyři

Jeff Pippenger

2025-12-07

Číslo čtyři

V Izajáši dvacáté osmé kapitole jsou „posměvační muži, kteří vládnou“ „Jeruzalému“, představeni jako „opilci Efraimovi“ a jako „koruna pýchy“. „Koruna“ představuje vedení a „pýcha“ představuje satanský charakter.

Opilci jsou postaveni do protikladu se zbytkem („ostatkem“), který se stává Boží „korunou“ slávy, neboť během pozdního deště Pán ustanovuje své „království slávy“, jak je předobrazeno tím, že na kříži ustanovil „království milosti“. Království milosti na kříži je předobrazem království slávy při nedělním zákonu. Pozdní déšť začal 11. září, když započalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc a soud nad živými.

„Viděla jsem, že vše se s krajním napětím dívá a upíná své myšlenky k nastávající krizi, která je před nimi. Hříchy Izraele musí předem přijít na soud. Každý hřích musí být vyznán ve svatyni, potom se dílo pohne kupředu. Musí to být vykonáno nyní. Ostatek v době soužení bude volat: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

„Pozdní déšť přichází na ty, kdo jsou čistí — tehdy jej všichni obdrží jako dříve.“

„Když čtyři andělé pustí, Kristus ustanoví své království. Nikdo nepřijme pozdní déšť kromě těch, kdo činí vše, co mohou. Kristus by nám pomohl. Všichni by mohli být přemožiteli milosti Boží skrze krev Ježíše. Celé nebe má zájem o toto dílo. Andělé mají zájem.“ Spalding and Magan, 3.

Čtyři větry ze Zjevení jsou také u Izajáše znázorněny jako prudký vítr, který byl zadržen v den východního větru, stejně jako čtyři větry sváru ve Zjevení, které jsou drženy na uzdě čtyřmi anděly. Sestra Whiteová označuje čtyři větry za „rozhněvaného koně, který se snaží utrhnout“, přinášejícího „smrt a zkázu“. Čtyři větry jsou postupně uvolňovány, počínaje 11. zářím, poté značně zesíleny při nedělním zákoně a nakonec plně puštěny, když se uzavře lidská doba milosti.

Uvolněn a zadržen

Sedmá polnice, která je také třetím běda, jež oznamuje dokonání tajemství Božího, zazněla prorocky dne 11. září, když byl islám uvolněn a poté po 11. září prorocky zadržen Georgem W. Bushem. Matka islámu, Hagar, matka Izmaele, je symbolem zadržení a uvolnění. Byla Sárrou uvolněna, aby se s Abrahamem početím stala matkou, z rozhodnutí Sáry; pak však byla pro žárlivost Sárrou zadržena, což způsobilo, že Hagar uprchla, dokud ji anděl nezadržel v útěku a neřekl jí, aby se vrátila. Po narození Izáka svár mezi Hagar a Sárrou pokračoval, dokud Abraham nevyhnal otrokyni, a tak na ni uvalil další omezení.

Čtyři andělé islámu byli propuštěni na počátku proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech ze Zjevení, kapitoly deváté, verše patnáctého, a poté byli zadrženi 11. srpna 1840.

A zatroubil šestý anděl, a uslyšel jsem hlas od čtyř rohů zlatého oltáře, který je před Bohem, jak praví šestému andělu, který měl polnici: Rozvaž ty čtyři anděly, kteří jsou spoutáni při veliké řece Eufratu. I byli rozvázáni ti čtyři andělé, kteří byli připraveni na hodinu a den a měsíc a rok, aby pobili třetí část lidí. Zjevení 9,13–15.

Poté, co byl islám třetího běda uvolněn k útoku 11. září, zahájil George W. Bush svou celosvětovou válku proti terorismu a uložil islámu omezení. První zmínka o Izmaelovi, symbolu islámu, uvádí, že potomci Izmaelovi budou proti každému člověku a každý člověk bude proti nim.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael, neboť Hospodin uslyšel tvé soužení. Bude to člověk nezkrotný; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat tvář v tvář všem svým bratrům. Genesis 16,11.12.

Islám je mocností na konci světa, proti níž bude „ruka každého muže“ a islám bude proti každému člověku, právě tak, jak se to dnes dokonale naplňuje. Zvláštním dílem islámu jako symbolu proroctví je přivést světovou válku. Toto téma je potvrzeno příběhem Eliáše, Jana Křtitele a v knize Zjevení je představováno jako „hněv národů“.

„Počátek oné doby soužení,‘ o níž je zde zmínka, se nevztahuje k době, kdy začnou být vylévány rány, nýbrž ke krátkému období těsně před jejich vylitím, zatímco je Kristus ve svatyni. V oné době, kdy se dílo spasení uzavírá, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou drženy na uzdě, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v období, kdy bude vylito sedm posledních ran.‘ Early Writings, 85.

Ve „dnech“, kdy padá pozdní déšť, Kristus zřizuje své království slávy, jak je znázorněno v knize Daniel.

Ve dnech těchto králů pak Bůh nebeský zřídí království, které nebude nikdy zničeno; a to království nepřipadne jinému lidu, nýbrž rozdrtí a pohltí všechna tato království, samo však bude stát navěky. Daniel 2,44.

Ve „dnech“, kdy Kristus zřídí své království slávy, jsou ti, kdo patří Kristu, jako „koruna“ slávy postaveni do protikladu k opilcům, kteří nosí „korunu“ pýchy. Habakukovo „vidění“, které mělo být zapsáno a jasně vyloženo na „deskách“, názorně znázorňuje historické svědectví o základních pravdách adventismu. V Habakukově svědectví jsou Joelovy dvě třídy, buď „pýcha“, nebo „sláva“, představeny jako třída těch, kdo jsou — ospravedlněni vírou, anebo kdo jsou — pozdviženi pýchou. Čtvrtý verš druhé kapitoly oslovuje tyto dvě třídy a jsou rovnoběžné s klasickým podobenstvím o farizeovi a publikánovi. Publikán odešel domů ospravedlněn a farizeova „duše“ „není přímá“, neboť je „pozdvížena“.

Hle, duše toho, kdo je domýšlivý, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou. Abakuk 2,4.

V následujícím verši Habakuk označuje skupinu těch, jejichž srdce jsou povznesena pýchou, za opilé, čímž spojuje opilé u Izajáše i Habakuka s „pýchou“.

Ano také, protože se prohřešuje vínem, je pyšným mužem a nezůstává doma; rozšiřuje svou žádostivost jako podsvětí, je jako smrt a nemůže být nasycen, nýbrž shromažďuje k sobě všechny národy a hromadí k sobě všechny lidi. Abakuk 2:5.

Stojí za připomenutí, že tyto verše v Habakukovi se nenaplnily pouze v milleritských dějinách, nýbrž že jejich naplnění bylo také běžným námětem jak u Ellen Whiteové, tak u raných průkopníků adventismu. Ti, kteří byli ospravedlněni vírou představovanou ve čtvrtém verši milleritských dějin, byli ti, kdo přestáli krizi prvního zklamání, jež označilo jak dobu prodlení, tak příchod poselství druhého anděla, ohlašujícího pád Babylóna. Millerité v rámci těchto zkušebních dějin chápali, že dřívější smluvní lid, který byl historicky protestantský, se stal dcerami Babylóna. Tito protestanti byli protestanty představovanými sborem v Sardech, představujícími smluvní lid, neboť měli „jméno“, symbol jak charakteru, tak smluvního vztahu, avšak byli mrtví.

A andělu církve v Sardech napiš: Toto praví ten, který má sedm Duchů Božích a sedm hvězd: Znam tvé skutky, že máš jméno, že žiješ, a jsi mrtev. Zjevení 3,1.

V procesu zkoušky roku 1844, jenž započal 19. dubna a poté skončil 22. října, byli ti, kteří v tomto procesu zkoušky neobstáli, povzneseni pýchou; a kdybychom jen četli verše následující po verši pátém, byla by tam povaha lidské pýchy doložena příkladem papežské zpupnosti a sebevyvyšování. To končí ve verši dvacátém, kde je vyhlášeno, že Hospodin je ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země.

Hospodin je však ve svém svatém chrámu; ať před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

Druhý verš druhé kapitoly Abakuka označuje první zklamání z 19. dubna 1844 a kapitola končí dvacátým veršem, který jasně vyznačuje 22. říjen 1844, kdy Pán náhle přišel do svého chrámu.

Čtyři příchody dne 22. října 1844 (řádek za řádkem)

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa k očištění svatyně, zjevený v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je představen v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velký spor, 426.

Verše tři a čtyři určují dvě třídy, které jsou utvářeny v procesu zkoušky popsaném od verše dva až po verš dvacet, v procesu zkoušky od 19. dubna 1844 do 22. října 1844. Verše čtyři až devatenáct oslovují papežskou moc s výjimkou verše čtrnáctého, který se vztahuje k dějinám následujícím po sestoupení anděla ze zjevení, osmnácté kapitoly, při 11. září.

Neboť země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře. Abakuk 2,14.

V procesu zkoušky druhého anděla v mileritských dějinách se vyvinuly dvě třídy uctívачů a poté se projevíly v krizi 22. října 1844. Charakter bezbožných v dané pasáži je charakterem papežství a v onom období zkoušky dospěli věrní milerité k tomu, že v souladu s poselstvím druhého anděla hlásali, že protestantská církev se skrze své odmítnutí mileritského poselství stala dcerami Říma. Spor, který se rozvinul mezi počátkem 19. dubna a závěrem 22. října, je místem, kde se projevuje charakter, buď jako pyšného pijáka babylónského vína, jako byl Belšasar, anebo jako někoho, kdo byl, podobně jako Daniel před Belšasarem, ospravedlněn svou vírou. V tomto sporu se rozvíjí drama, které probouzí svět k věčným skutečnostem spojeným s poselstvím třetího anděla. Pozadí opilého proti ospravedlněnému je zasazeno do kontextu argumentu, jak je svět osvěcován ohledně těchto otázek: „Neboť země bude naplněna poznáním slávy Hospodinovy, jako vody pokrývají moře.“ Toto osvětlení začalo 11. září.

Na závěru dějin znázorněných ve druhé kapitole Abakuka přišel Pán náhle do svého chrámu 22. října 1844. Učinil tak jako naplnění proroctví, které předložil jako Palmoni ve čtrnáctém verši osmé kapitoly Daniela.

Palmoni

Desátého dne sedmého měsíce biblického kalendáře, který roku 1844 připadl na dvacátý druhý den desátého měsíce, se naplnil Abakuk 2,20 a symbolické číslo „220“ lze spatřit v „kapitole a verši“, které označují dispensacionální změnu v díle Krista v nebeské svatyni. Prorockou charakteristikou sto čtyřiceti čtyř tisíc je, že jsou to ti, kdo následují Beránka, kamkoli jde. Následovat Krista znamená následovat Ho v Jeho Slově.

V Jeho Slově číslo „220“ symbolicky představuje spojení božství a lidství a právě dílo, které Kristus onoho data započal, bylo dílem spojení Jeho božství s lidstvím. Roku 1844, dvaadvacátého dne desátého měsíce, neboli symbolicky dvacet dva krát deset rovná se „220“ ($22 \times 10 = 220$), či lze říci v samém datu, které se symbolicky rovná „220“, se naplnil Abakuk „2:20“, když Kristus přešel ze svatyně do Nejsvětější svatyně, aby započal vyšetřující soud.

Palmoni, Podivuhodný Počet, stojí uvnitř „otázky a odpovědi“, které tvoří ústřední pilíř adventismu, a většina adventistů si tuto pravdu vůbec plně neuvědomuje.

„Textem Písma, který byl nade všechny ostatní jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: ‚Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna.‘ [Daniel 8,14.]“ Velký spor, 409.

Daniel 8,13–14 představuje otázku ve verši 13, po níž následuje odpověď ve verši 14. Hebrejské slovo Palmoni je ve verši 13 přeloženo jako „onen jistý svatý“ a toto zvláštní jméno Krista znamená Podivuhodný Počítář neboli Počítář tajemství.

Když Ellen Whiteová uvádí, že čtrnáctý verš je ústředním pilířem a základem adventismu, klade božský důraz na otázku a odpověď těchto dvou veršů, což vyžaduje, aby Kristus jako Podivuhodný Počítář byl prvotním vztažným bodem. Sestra Whiteová opakovaně zdůrazňovala důležitost nahlížet na Krista jako na ústřední pravdu každého oddílu Písma, a ve verších třináctém a čtrnáctém se Kristus objevuje přímo — „onen jistý svatý“ — jímž je Palmoni.

Když adventismus roku 1863 odmítl „sedm časů“ z Leviticus 26, zavřel oči před Palmonim, neboť prorocká struktura otázky a odpovědi je založena na vztahu mezi Mojžíšovými „sedmi časy“ a Danielovými „dvěma tisíci třemi sty dny“. Prorocký vztah Mojžíšových „sedmi časů“, totiž dvou tisíc pěti set dvaceti let, a Danielových „dvou tisíc tří set večerů a jiter“, totiž dvou tisíc tří set let, je stanoven časem, který je vyjádřen čísly, a Podivuhodný Počtář stojí přímo uprostřed otázky a odpovědi, jež jsou ústředním pilířem adventismu. Ti, kdo snad četli spisy Josepha, si mohou pamatovat jeho logické argumenty, jimiž označuje dvě zvláštní věci stvořené Bohem. Jednou byl hebrejský jazyk a druhou měřitelný čas, který pak vyžaduje matematiku.

Verš třináctý se ptá: „Jak dlouho?“ Tento verš se neptá: „Kdy?“, nýbrž: „Jak dlouho?“ Zda se otázka týká trvání („Jak dlouho?“), anebo zda se týká určitého časového bodu („Kdy?“), je pro správné porozumění zásadní. Odpověď na otázku ve verši čtrnáctém buď určuje časový bod, nebo časové období, a případně obojí; avšak ať je touto odpovědí cokoli, musí být zasazena do kontextu otázky ve verši třináctém. Abychom správně rozdělovali slovo, jinak řečeno správně rozuměli odpovědi ve verši čtrnáctém, je nezbytné správně chápat kontext této otázky. Je to „kdy“, nebo „tehdy“?

Opiilci Efraimovi nejasně učí, že verš čtrnáctý označuje určitý časový bod, který ztotožňují s 22. říjnem 1844, a když tak činí, mohou se velmi dobře odvolávat na pasáž, kterou jsme právě citovali z Velkého sporu, avšak Boží slovo se nikdy nemění a nikdy neselhává. Otázka „jak dlouho“ označuje trvání, nikoli časový bod. Dne 22. října 1844 započalo období vyšetřujícího soudu a pravdy spojené s tímto dílem představují věčné evangelium a jsou mnohem důležitější než pouhé datum jeho počátku.

Hebrejská gramatika je zřetelná a tentýž význam byl přeložen i do verze King James. Gramatika nejenže zřetelně zasazuje tuto otázku do souvislosti s trváním, nýbrž otázka „jak dlouho“ je také symbolem biblického proroctví. Na základě několika svědků lze doložit, že otázka „jak dlouho“ jako symbol představuje dějiny od 11. září až po nedělní zákon. Nejprve se budeme zabývat symbolem „jak dlouho“, než se vrátíme k Palmonimu a Jóelovi.

Jak dlouho? Izajáš šest The text "Isaiah Six" likely refers to the chapter title and should remain as a heading style. Since the user requested translation into "cs" (Czech), I translated "How Long?" as "Jak dlouho?" and "Isaiah Six" as "Izajáš šest" in a natural, publication-style heading form.

V Izajášovi 6,3 andělé prohlašují, že celá země je plná Boží slávy.

I volal jeden k druhému a říkal: Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů; celá země jest plná jeho slávy. Izajáš 6,3.

Sestra Whiteová spojuje sestoupení anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly s anděly z verše tři.

„Když oni [andělé] hledí do budoucnosti, kdy celá země bude naplněna Jeho slávou, vítězná píseň chvály se v melodickém zpěvu nese od jednoho k druhému: „Svatý, svatý, svatý jest

Hospodin zástupů. “ Review and Herald, 22. prosince 1896.

Izajáš se nachází u 9/11 a ptá se: „Jak dlouho“ má předkládat poselství 9/11 laodicejskému lidu, který nechce vidět ani slyšet. Je mu řečeno, že musí vytrvat, dokud města nebudou zpustošena; a ničení měst, které začíná při nedělním zákonu, když po národním odpadnutí následuje národní zkáza.

I řekl jsem: Pane, dokdy? A odpověděl: Dokud města nezpustnou bez obyvatele a domy bez člověka a země nebude naprosto zpustošena, a dokud Hospodin neodstraní lidi daleko a uprostřed země nebude veliké opuštění. Avšak ještě v ní bude desetina, a ta se navrátí a bude pozřena; jako terebint a jako dub, v nichž zůstává podstata, když shazují listí: tak svaté símě bude její podstatou. Izajáš 6,11–13.

Při 11. září, když byla země ozářena Boží slávou, je Izajáš pomazán, aby představil poselství pozdního deště, a ptá se: „Jak dlouho“ má předkládat poselství 11. září lidu, jehož srdce je ztučnělé? Odpověď zní: „Dokud“ nepříjde nedělní zákon, kdy nastane „velké opuštění uprostřed země“. Toto „velké opuštění“ uskutečňuje laodicejský adventismus, který Izajáš ve dvacáté druhé kapitole představuje jako Šebnu.

Hle, Hospodin tě odvede do mocného zajetí a zcela tě přikryje. Prudce tě roztočí a mrští s tebou jako s míčem do širé země; tam zemřeš a tam budou vozy tvé slávy hanbou domu tvého pána. A vyženu tě z tvého úřadu a z tvého postavení tě strhne dolů. Izajáš 22,17–19.

Laodicejský adventismus opouští pravdu při nedělním zákonu a je tam „poražen“, jak je znázorněno v Danielovi, kapitole jedenácté, verši čtyřicátém prvním.

Vstoupí také do nádherné země a mnohé země budou poraženy; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z synů Amónových. Daniel 11,41.

Když se Izajáš ptá „jak dlouho“, je mu řečeno, aby předkládal poselství adventismu až do nedělního zákona, kdy budou „mnozí“ z Daniela jedenácté kapitoly, verše čtyřicet jedna, „svrženi“, když opustí sobotu i Boha. Poté budou vyvrženi z úst Páně, jak je znázorněno v knize Zjevení, kde se všechny knihy Bible setkávají a končí, a kde je Izajáš dvacet dva, Šebna, „prudce“ zmítán „jako míč do široké země“, když jsou „odstraněni“ „daleko pryč“.

V oné době se ostatku, znázorněnému jako „desátek“ (což je desetina), dostává toho, že se „navrátí“; v daném oddílu jsou přirovnáni ke stromům, které mají „podstatu“, jež zůstává, když je listí opadáno. „Listí“ v prorocké symbolice představuje vyznání. Když adventismus dospěje k nedělnímu zákonu a přijme první den týdne namísto Boží soboty, odvrhne své listí „vyznání“ a již nebude tvrdit, že zachovává Boží sobotu sedmého dne.

„Prokletí fíkovníku bylo názorným podobenstvím. Ten neplodný strom, jenž se svým okázalým listovým vystavoval přímo před Kristovou tváří, byl symbolem židovského národa. Spasitel si přál svým učedníkům jasně ukázat příčinu i jistotu zkázy Izraele. Za tímto účelem vybavil strom mravními vlastnostmi a učinil jej vykladačem božské pravdy. Židé se zřetelně odlišovali od všech ostatních národů a vyznávali věrnost Bohu. Byli od Něho zvláštním způsobem obdařeni přízní a činili si nárok na spravedlnost více než kterýkoli jiný lid. Byli však

zkažení láskou ke světu a chtivostí zisku. Chlubili se svým poznáním, ale neznali Boží požadavky a byli plni pokrytectví. Jako neplodný strom rozprostírali vzhůru své okázalé větve, bujné na pohled a krásné oku, avšak přinášeli „jen listí“. Židovské náboženství se svým velkolepým chrámem, svými posvátnými oltáři, kněžskými s mitrou a působivými obřady bylo vskutku krásné ve vnějším vzhledu, ale scházela mu pokora, láska a dobročinnost.“

„Všechny stromy ve fíkovém sadu byly bez ovoce; avšak stromy bez listí nevzbuzovaly žádné očekávání, a nepůsobily žádné zklamání. Těmito stromy byli představeni pohané. Byli právě tak prosti zbožnosti jako Židé; avšak neprohlašovali, že slouží Bohu. Nechlubili se domýšlivými nároky na dobrotu. Byli slepi k dílům a cestám Božím. Pro ně čas fíků ještě nenastal. Stále ještě očekávali den, který by jim přinesl světlo a naději. Židé, kteří přijali od Boha větší požehnání, byli činěni odpovědnými za zneužití těchto darů. Výsady, jimiž se chlubili, jen zvětšovaly jejich vinu.“ Touha věků, s. 582, 583.

Při nedělním zákonu vyznání laodicejského adventismu, že je Božím smluvním lidem, zaniká, když přijímá znamení smlouvy smrti a odmítá pečeť smlouvy života. Tehdy odhazují své listí vyznání a to, co je uvedeno v patrnost, je ostatek představovaný Izajášem, který se při 11. září „navrátil“ ke starým stezkám, byl poté pokořen do prachu, když si (Izajáš) uvědomil svou porušenou zkušenost, a následně byl očištěn uhlíkem z oltáře. Sestra Whiteová nás informuje, že uhlík z oltáře představuje očištění, avšak očištění je jednoduše to, co je vykonáno tím, že se uhlík dotkne Izajášových rtů.

„Žhavý uhlík je symbolem očištění. Dotkne-li se rtů, nevyjde z nich žádné nečisté slovo. Žhavý uhlík také symbolizuje moc účinnosti úsilí služebníků Páně.“ Review and Herald, 16. října 1888.

„Uhlíky“ z oltáře, které jsou v posledních dnech vrženy na zem, jsou uhlíky vržené na zem tehdy, když je v prvních pěti verších osmé kapitoly Zjevení otevřena sedmá a poslední pečeť. Izajáš, a tedy i sto čtyřicet čtyři tisíc, jsou očištěni tím, že se uhlík dotkne jejich rtů; avšak „uhlík“ je poselství. Dotýká se jejich rtů tehdy, když vezmou knihu z ruky anděla a snědí ji.

Posvěť je ve své pravdě; tvé slovo je pravda. Jan 17,17.

Ti, kdo se „navracejí“ a stávají se ostatkem (zbytkem), jsou znázorněni jako dub a terebint; a právě tak, jako Kristus „obdařil strom mravními vlastnostmi a učinil jej vykladatelem božské pravdy“, mají stromy u Izajáše tuto „mravní vlastnost“ v sobě, jak je znázorněna „podstatou“. Podstata zůstává se stromy, i když ti, kdo byli jen listím vyznání, jsou odvrženi. „Svaté símě“ je „podstata“ a Kristus je „svatým semenem“ prorockví. Ty stromy, které jsou znázorněny jako ostatek a v šesté kapitole též samotným Izajášem, představují lidi, a tedy lidství, a svaté símě představuje božství. Izajáš 6 tedy označuje očišťování adventismu od 11. září až po nedělní zákon a všechny podrobnosti, které Izajáš k těmto prorockým dějinám přináší, jsou všechny vyjádřeny jeho otázkou „jak dlouho“. Pro Izajáše byla odpověď na otázku „jak dlouho“ od 11. září až po nedělní zákon.

Jak dlouho? 1840–1844

11. srpen 1840 předobrazoval 11. září a v prorockých dějinách od 11. srpna 1840 až do 22. října 1844 proběhl na hoře Karmel zápas mezi Eliášem a proroky Jezábeli. Nakonec se ukázalo, že Bálovi proroci jsou falešní proroci, a Eliáš je popravil, avšak hned na samém počátku střetu položil Eliáš otázku: „Jak dlouho“ budete kulhat mezi dvěma názory.

I přišel Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bůh, následujte ho; je-li však Bál, následujte jeho. A lid mu neodpověděl ani slovo. Potom řekl Eliáš lidu: Já, jen já sám, jsem zůstal prorokem Hospodinovým; proroků Bálových je však čtyři sta padesát mužů. 1 Královská 18,21.22.

Eliáš se nachází u 11. srpna 1840 a ptá se té generace, zda je milleritské poselství pravdivé, či zda je nepravdivé. Je to další poselství Laodiceji, tak jako tomu bylo v Izajáši 6.

„Tisíce byly přivedeny k tomu, aby přijaly pravdu hláсанou Williamem Millerem, a služebníci Boží byli vzbuzeni v duchu a moci Eliášově, aby zvěštovali toto poselství. Jako Jan, předchůdce Ježíšův, cítili ti, kdo kázali toto vážné poselství, nutkání přiložit sekyru ke kořeni stromu a vyzývat lidi, aby nesli ovoce hodné pokání. Jejich svědectví bylo způsobilé probudit církev, mocně na ně zapůsobit a zjevit jejich pravou povahu. A když zaznělo slavnostní varování, aby prchli před přicházejícím hněvem, mnozí z těch, kteří byli spojeni s církvemi, přijali uzdravující poselství; uviděli své odpadání, a s hořkými slzami pokání a v hluboké úzkosti duše se pokořili před Bohem. A když na nich spočinul Duch Boží, pomáhali nést volání: ‚Bojte se Boha a vzdejte Mu slávu, neboť přišla hodina Jeho soudu.‘“ Early Writings, 233.

V dějinách zkoušky od roku 1840 do roku 1844 se protestanti, kteří odmítli Eliášovo poselství, stali dcerami Říma a odevzdali plášť protestantismu milleritskému adventismu. V Izajášovi a Eliášovi máme dva svědky, kteří dosvědčují skutečnost, že otázka „jak dlouho“ je symbolem dějin, které začínají 11. zářím a končí nedělním zákonem. V milleritských dějinách se 11. srpen 1840 vztahuje k 11. září a 22. říjen 1844 k nedělnímu zákonu. Když z nebe sestoupil oheň a strávil Eliášovu oběť, všech dvanáct kamenů bylo spolu s obětí ozářeno, čímž bylo sto čtyřicet čtyři tisíc označeno jako korouhev, znázorněná jako ozářené kameny. Falešní proroci byli pak Eliášem pobiti, právě tak jako jsou Spojené státy, falešný prorok, usmrceny jako šesté království při nedělním zákonu.

Šestá kapitola Izajáše zdůrazňuje proces zkoušení, očišťování a pročišťování mezi Božím lidem od 11. září až do nedělního zákona. Eliáš oslovuje laodicejský postoj Božího lidu, ale zároveň podává důkaz rozlišující mezi pravým a falešným prorokem, a tím i mezi pravým a falešným poselstvím. Tak tedy, počínaje 11. srpnem 1840 a konče 22. říjnem 1844, byla na protestanty období Sardis uvedena prorocká zkouška, a právě tak, jako oheň na hoře Karmel vyvolal rozdělení do dvou tříd, byly v roce 1844 zjeveny dvě třídy. Jednou třídou v procesu zkoušení byl lid smlouvy, který se měl stát „bývalým“, a druhou třídou byl milleritský adventismus, s nímž Bůh dne 22. října 1844 vstoupil do smlouvy. Období zkoušení a rozdělení je příběhem vinice, neboť se ukázalo, že milleritský adventismus je pravým prorokem právě v tom bodě, kdy sardský protestantismus začal naplňovat svou úlohu odpadlého protestantismu. Tak jako byli proroci Baalovi odhaleni jako falešní, tak byl i bývalý lid smlouvy odhalen a poté millerity označen za dceru Říma. Příběh hory

Karmel a také naplnění těchto dějin v době milleritů poskytují druhého svědka k šesté kapitole Izajáše, že otázka „jak dlouho“ je symbolem časového období od 11. září až do nedělního zákona.

„Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův,“ úpěnlivě prosí prorok, „ať je dnes poznáno, že Ty jsi Bůh v Izraeli a že já jsem Tvůj služebník a že jsem všechny tyto věci vykonal na Tvůj rozkaz. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aby tento lid poznal, že Ty jsi Hospodin Bůh a že Ty jsi obrátil jejich srdce zpět.“

„Na všech spočívá ticho, tísnivé ve své slavnostnosti. Bálovi kněží se chvějí hrůzou. Vědomi si své viny očekávají rychlý trest.“

„Sotva Eliáš ukončil svou modlitbu, sestoupily z nebe na vztyčený oltář plameny ohně jako oslnivé záblesky blesku; strávily oběť, slízaly vodu v příkopu a strávily i samotné kameny oltáře. Zář plamene ozářila horu a oslnila oči zástupu. V údolích pod ní, kde mnozí v úzkostném napětí sledovali dění nahoře, byl sestup ohně jasně patrný a všichni byli tím pohledem ohromeni. Připomínal ohnivý sloup, který u Rudého moře oddělil syny Izraele od egyptského vojska.“

„Lid na hoře se v posvátné bázni klaní neviditelnému Bohu. Neodvažují se dále hledět na oheň seslaný z nebe. Obávají se, že by sami byli stráveni; a usvědčení ze své povinnosti uznat Boha Eliášova za Boha svých otců, jemuž jsou povinni věností, volají všichni společně jako jedním hlasem: ‚Hospodin, ten jest Bůh; Hospodin, ten jest Bůh.‘ S ohromující zřetelností se tento výkřik rozléhá po hoře a odráží se v rovině pod ní. Konečně je Izrael probuzen, zbaven klamu, kající. Konečně lid vidí, jak velmi zneuctil Boha. Charakter uctívání Baala, v protikladu k rozumné službě požadované pravým Bohem, se plně zjevuje. Lid rozpoznává Boží spravedlnost i milosrdenství v tom, že zadržel rosu i déšť, dokud nebyli přivedeni k vyznání jeho jména. Nyní jsou připraveni uznat, že Bůh Eliášův je nade vším modlářstvím.“ Proroci a králové, 153.

Jak dlouho? Mojžíš

Poprvé je symbolická otázka „jak dlouho“ vznesena v prorockém Slově při osmé ráně na Egyptany za dnů Mojžíšových. Osmou ranou jsou „kobyly“ (symbol islámu), které přivádí „východní vítr“ (symbol islámu).

I Mojžíš a Áron přišli k faraonovi a řekli mu: Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Jak dlouho se budeš ještě zpěčovat pokorit se přede mnou? Propusť můj lid, aby mi sloužil. Neboť jestliže odmítneš propustit můj lid, hle, zítra uvedu kobyly do tvé země. A pokryjí povrch země, takže nebude možno zemi spatřit; a sežerou zbytek toho, co uniklo a co vám zůstalo po krupobíí, a sežerou každý strom, který vám roste na poli. A naplní tvé domy i domy všech tvých služebníků i domy všech Egyptanů, jak to neviděli ani tvoji otcové, ani otcové tvých otců ode dne, kdy byli na zemi, až do dnešního dne. A obrátil se a vyšel od faraona.

I řekli faraonovi jeho služebníci: Jak dlouho nám ještě bude tento muž osidlem? Propusť ty muže, ať slouží Hospodinu, svému Bohu. Což ještě nevíš, že Egypt je zničen?

Mojžíš a Áron byli znovu přivedeni k faraónovi; a ten jim řekl: Jděte, služte Hospodinu, svému Bohu. Kdo však jsou ti, kteří půjdou?

I Mojžíš řekl: Půjdeme se svými mladými i se svými starými, se svými syny i se svými dcerami, se svými stády bravu i se svými stády skotu půjdeme; neboť musíme slavit slavnost Hospodinu.

I řekl jim: Hospodin buď s vámi tak jistě, jako já propustím vás i vaše děti; hled'te si toho, neboť před vámi je zlo. Ne tak: jděte nyní vy, kteří jste muži, a služte Hospodinu; vždyť to jste žádali. A byli vyhnáni od faraónovy přítomnosti.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Vztáhni svou ruku nad egyptskou zemi kvůli kobyilkám, aby přitáhly na egyptskou zemi a sežraly všechnu polní zeleň, všechno, co zanechalo krupobití. I vztáhl Mojžíš svou hůl nad egyptskou zemi a Hospodin přivedl na zemi východní vítr po celý ten den i po celou tu noc; a když nastalo ráno, východní vítr přinesl kobyilky. A kobyilky přitáhly na celou egyptskou zemi a usadily se po všech končinách Egypta; byly nesmírně zhoubné; před nimi nebylo takových kobylek a ani po nich už takové nebudou. Neboť pokryly povrch celé země, takže země potemněla; a sežraly všechnu polní zeleň a všechno ovoce stromů, které zanechalo krupobití; a nezůstalo nic zeleného na stromech ani v polním rostlinstvu po celé egyptské zemi.

Tu faraon rychle povolal Mojžíše a Árona a řekl: Zhřešil jsem proti Hospodinu, vašemu Bohu, i proti vám. Odpuť tedy, prosím, tentokrát ještě tento můj hřích, a prostě Hospodina, svého Boha, aby ode mne odvrátil jen tuto smrt. I vyšel od faraona a prosil Hospodina. A Hospodin obrátil velmi silný západní vítr, který kobyilky odnesl a uvrhl je do Rudého moře; nezůstala ani jedna kobyilka ve všech končinách Egypta. Exodus 10,3–19.

Nejprve „Hospodin, Bůh Hebrejů“ klade otázku: „Jak dlouho se budeš zdráhat pokořit se přede mnou?“ a poté se faraónovi služebníci znovu táží faraóna: „Jak dlouho nám ještě bude tento člověk léčka?“ Tato otázka je položena při osmé ráně, která se z několika důvodů shoduje s 11. zářím. Desátou ranou je pobití prvorozených, které se shoduje s křížem a po němž následuje zklamání u Rudého moře, které inspirace ztotožňuje se zklamáním učedníků při kříži, což se shoduje s velkým zklamáním mileritů roku 1844. Tito tři svědkové se všichni shodují se zákonem o neděli. Desátá rána je zákon o neděli a o dvě rány dříve přivedla osmá rána „kobyilky“ na „východním větru“. „Kobyilky“ naplnily celou zemi, právě tak jako islám dnes otrásá celým světem, když šíří svou temnotu prostřednictvím nucené migrace. Latinské jméno „pouštní kobyilky“ je „locusta migratoria“, což představuje šíření islámu skrze migraci, která je v přírodním světě předobrazena tahem stěhovavého hmyzu.

Devátou ranou byla tma, kterou bylo možno cítit.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni svou ruku k nebi, aby nastala tma nad egyptskou zemí, tma taková, že bude možno ji nahmatat. I vztáhl Mojžíš svou ruku k nebi; a byla hustá tma po celé egyptské zemi po tři dny. Neviděli jeden druhého a nikdo nevstal ze svého místa po tři dny; ale všichni synové Izraelovi měli světlo ve svých příbytcích. Exodus 10,21–23.

V symbolice otázky „jak dlouho“, představované horou Karmel a Eliášem, se při sestoupení ohně z nebe projevuje rozlišení. Eliášův Bůh učinil to, co Baal učinit nemůže. V milleritských dějinách bylo toto rozlišení učiněno mezi padlým protestantismem v Sardech a milleritským adventismem. U Mojžíše bylo tímto rozlišením světlo nebo tma. V hebrejských domech bylo světlo. Izajáš nás dále poučuje, že ti, kteří nemají světlo v Mojžíšově linii, kteří jsou zároveň těmi, kdo jsou zničeni Eliášem, a těmi, kdo v časovém období milleritů ztrácejí plášť protestantismu, jsou „lid“, který „vpravdě slyší, ale nerozumí; a vpravdě vidí, ale nepostřehuje“. Poté je o tomto lidu vysloven výrok, který praví: „Obrát' srdce tohoto lidu v tuk, a učiň jejich uši těžkými, a zavři jejich oči; aby snad neviděli svými očima, a neslyšeli svými ušima, a nerozuměli svým srdcem, a neobrátili se, a nebyli uzdraveni.“

Ochoten vykonat dílo, avšak zdrcen úkolem kázat těm, kteří nebudou naslouchat, Izajáš „tehdy řekl: „Pane, jak dlouho?““

Poslední tři z deseti egyptských ran podávají svědectví o třech krocích od 11. září až k nedělnímu zákonu. Dne 11. srpna 1840 bylo poselství prvního anděla zmocněno a dne 19. dubna 1844 přišel druhý anděl a byl zmocněn na táborovém shromáždění v Exeteru ve dnech 12.–17. srpna, a třetí anděl přišel 22. října 1844. Třetí anděl se shoduje s nedělním zákonem, a proto označuje třístupňový proces, neboť nemůžete mít třetí bez prvního a druhého.

„První a druhé poselství byly dány v letech 1843 a 1844 a my jsme nyní pod hlásáním třetího; avšak všechna tři poselství mají být stále ještě hlášána. Je právě tak nezbytné nyní jako kdykoli předtím, aby byla opakována těm, kdo hledají pravdu. Perem i hlasem máme znít toto hlásání a ukazovat jejich pořadí i použití proroctví, která nás přivádějí k poselství třetího anděla. Třetí nemůže být bez prvního a druhého. Tato poselství máme dávat světu v publikacích i v promluvách a v linii proročských dějin ukazovat věci, které byly, i věci, které budou.“ Selected Messages, kniha 2, 104, 105.

Desátá egyptská rána byla na základě inspirace uvedena do souladu s křížem a s následným zklamáním, které je s ním spojeno. Desátá rána je tedy třetím poselstvím, jemuž z proročské nutnosti musí předcházet první a druhé poselství. Při 9/11 se Hospodin faraóna zeptal: „Jak dlouho?“ a bezprostředně nato se také faraónovi služebníci ptali: „Jak dlouho?“ Poté, co Mojžíš předal faraónovi Boží otázku „Jak dlouho?“, a těsně předtím, než služebníci faraónovi zopakují Mojžíšovu otázku, Mojžíš vyznačuje bod obratu slovy: „obrátil se a vyšel od faraóna.“ Exodus 10:6.

11. září bylo proročským bodem obratu, který byl předobrazem tehdy, když Mojžíš přivodil ránu kobylek, jež přišly s východním větrem.

„Jsou období, která představují zlomové body v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když nastanou tyto rozličné krize, je dáváno světlo pro onu dobu.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

Další rána způsobila tmu nebo světlo podle toho, do které třídy jste patřili. 11. září bylo „zlomovým bodem v dějinách národů i církve“. V tom okamžiku byl Boží lid povolán, aby se navrátil a chodil po starých stezkách, avšak odmítl po nich chodit a neuposlechl hlasu trouby. Po

Eliášovi a Mojžíšovi bylo vykonáno oddělení mezi tmou a světlem a on se ptal: „Jak dlouho?“ V uvedeném oddílu dále uvádí:

„Jsou období, která představují zlomové body v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto různé krize přicházejí, je dáváno světlo pro daný čas. Je-li přijato, nastává duchovní pokrok; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

V příštím článku budeme pokračovat v tématu „jak dlouho“.

„V květnu roku 1842 bylo v Bostonu ve státě Massachusetts svoláno Generální shromáždění. Při zahájení tohoto shromáždění bratři Charles Fitch a Apollos Hale z Haverhillu předložili obrazná proroctví Daniela a Jana, která namalovali na plátno, spolu s prorockými čísly, ukazujícími jejich naplnění. Bratr Fitch při výkladu podle svého diagramu před konferencí řekl, že při zkoumání těchto proroctví si pomyslel, že kdyby mohl pořídit něco podobného, jako je to zde předloženo, zjednodušilo by to látku a usnadnilo by mu to její předkládání posluchačům. Zde bylo více světla na naší stezce. Tito bratři činili to, co Hospodin ukázal Habakukovi v jeho vidění o 2 468 let dříve, když řekl: ‚Napiš vidění a vyznač je zřetelně na tabulích, aby je čtenář mohl snadno proběhnout očima. Neboť vidění je ještě pro ustanovený čas.‘ Habakuk 2,2.“

„Po určité rozpravě na toto téma bylo jednomyslně odhlasováno, že se dá vytisknout litografií tři sta výtisků podobných tomuto, což bylo brzy provedeno. Byly nazvány ‚tabule 43‘. Toto bylo velmi důležité shromáždění.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Bylo mi ukázáno, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka byla nad nimi a zakryla chybu v některých číslech, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

„Bylo to jednotné svědectví přednášejících a periodik Druhého adventu, když stáli na ‚původní víře‘, že vydání tabule bylo naplněním Habakuka 2,2.3. Jestliže byla tabule předmětem proroctví (a ti, kdo to popírají, opouštějí původní víru), pak z toho vyplývá, že rokem, od něhož je třeba počítat 2300 dnů, byl rok 457 př. Kr. Bylo nutné, aby rok 1843 byl prvním zveřejněným časovým údajem, aby se ‚vidění‘ mohlo ‚pozdržet‘, neboli aby nastalo prodlení, během něhož měla družina panen na velkém předmětu času dřímat a spát těsně předtím, než měla být probuzena Půlnočním voláním.“ Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.